

Monteur over de vloer

Lynn was geen snob. Ze waardeerde iedereen die een vak beheerste, vooral als het haar van pas kwam. Daarom was ze bereid om de monteur die naast haar stond als haar gelijke te accepteren, mits hij er in zou slagen de intercom te maken.

Haast had hij echter niet. Met toegeknepen oogleden staarde hij door de rook van zijn shagje naar het duivels knappe apparaat, dat hij een week eerder samen met een collega had aangesloten. Zijn handen hield hij in z'n zakken.

- Hij piept als een gek, zei Lynn. Je kunt gewoon niet verstaan wat er gezegd wordt.

Hij draaide zijn hoofd langzaam in haar richting.

- Zo gewoon is dat niet.

- Volgens mij zingt hij rond, zei Lynn.

De werkmans trok zijn wenkbrauwen op. Hij keek weer naar het apparaat.

- Zingen? Ik dacht dat hij een zoemer had.

Een komiek, dacht Lynn. Daar heb ik nu helemaal geen behoefte aan.

- Hij heeft wel even goed gewerkt, maar na een paar dagen begon hij elke keer als ik de hoorn opnam te piepen.

- Tja, zei de monteur, en hij hield zijn shagje tussen duim en wijsvinger. Als hij was gaan piepen zonder dat je de hoorn opnam, dat zou pas raar zijn.

- U gaat me toch niet vertellen dat die herrie normaal is?

Zonder haar aan te kijken, zei hij:

- Nee...

Lynn wachtte op het vervolg, maar hij klemde de peuk weer tussen zijn lippen, deed zijn handen in z'n zakken en herhaalde: Nee...

- Kunt u hem niet repareren?

Hij haalde zijn schouders op.

- Waarom niet? vroeg Lynn. Wat wilt u er dan aan doen?

Op dat moment klonk de zoemer. De monteur nam de hoorn van de houder af en schreeuwde tegen het luide piepen in:

- Kom maar naar boven, Piet!

Hij drukte met zijn vuile duim op een rode toets. Toen hij de hoorn in de houder plaatste, hield de herrie meteen op.

- Ziet u? Dat bedoel ik nou, zei Lynn. Hij piept als een gek.

- Dat was Piet, zei hij. M'ne maat.

- Fijn voor u. Gaat u dan nu aan de slag?

- We zijn al de hele dag bezig.

Even later ging de deurbel. De monteur liep de hal in om de deur te openen.

Welja, dacht Lynn. Het is nog altijd mijn flat.

- Kijk uit voor de lege bloempotten die in de hal staan, riep ze hem na. Die moeten naar beneden, naar de berging.

- Dat doen wij niet, zei de man over zijn schouder. Daar zijn wij niet voor.

- Ja, maar daarom zeg ik... Ach, laat ook maar.

De monteur opende de voordeur. Hij kwam met gebogen hoofd terug, terwijl z'n maat de voordeur in het slot liet vallen.

- Je bent er al, zei de monteur, terwijl hij de huiskamer in liep.

- Nee, zei z'n collega in de hal, ik ben nog beneden.

- Dan sta ik er alleen voor.

Lynn begroette de slungelachtige monteur.

- Ha, vrouwke, zei de man opgewekt.

Het was dezelfde maat als de vorige keer, toen de intercom werd geïnstalleerd.

- Doet ie het niet? vroeg hij.

- Hij piept heel erg, zei Lynn. Als beneden aangebeld wordt en ik neem de hoorn op, dan begint hij te piepen.

- O, dat is niet de bedoeling, zei hij.

Meteen begon hij op de zakken van z'n overall te kloppen.

- Ik heb wel een schroevendraaier, zei Lynn.

- Dat kan geen kwaad.

Hij keek zijn collega aan en zei:

- Geef me jouw shag eens.

De monteur reikte hem een vol pakje shag aan.

- Niet te veel, zei die. De shag wordt met de week duurder.

Lynn blies haar wangen bol, wipte even op haar tenen en vroeg toen:

- Zal ik dan ook meteen koffie zetten? Willen de heren er misschien een koekje bij?

- Nee, vrouwke, dat hoeft niet. We hebben net gegeten.

Dat valt me dan weer mee, dacht ze.

- Maar koffie lusten we altijd wel.

- Ja, zei de monteur, die ondertussen naar een asbak zocht, koffie gaat er altijd wel in.

- Gooi je peuk maar in de wc-pot, zei Lynn. Ik heb geen asbakken. Hier rookt niemand.

Piet draaide zijn shagje, likte het vloeitje dicht, en zei:

- Dus... hij piept?

- Waar is de wc?

- In de hal, tweede deur rechts.

Terwijl de monteur naar de wc liep, stak Piet zijn shagje aan. Het pakje legde hij zolang op het lage muurtje tussen de open keuken en de huiskamer. Hij staaarde even naar de piano in de huiskamer. Toen deed hij zijn handen in z'n zakken, keek naar de intercom en zei:

- Nee... da's niet goed.

- Ik schiet hier niets mee op, zuchtte Lynn.

Ondertussen kwam de monteur de huiskamer weer binnen.

- Waarmee? vroeg hij.

- Met jullie. Wordt die intercom nou nog gerepareerd, of proberen jullie 'm te hypnotiseren?!

- Rustig, rustig, zei de monteur. Het zijn ingewikkelde apparaten. Daar kun je niet zomaar iets aan veranderen.

- Nee, zei Piet, d'r zit een compleet schakelpaneel aan vast.

- Luister eens, zei Lynn. Ik heb verstand van geluid, ja? Dat piepen wordt ook wel rondzingen genoemd. Je moet óf het niveau van de input verlagen, óf het niveau van de output. Meer is niet nodig.

- Van de input? zei Piet.

- Het niveau van de geluidsterkte moet je aanpassen, zei Lynn. Je moet hem zachter zetten, de input.

- De input... zei de monteur. Of de output, natuurlijk.

- Ja, zei Piet. Vanzelfs.

- Nou, zei de monteur, dan kunnen we wel weer vertrekken.

- Eerst koffie, zei Piet.

- Wat?! Hoezo, vertrekken? Jullie hebben dat ding toch aangesloten?

- Ja, zei de monteur. Aansluiten is niet zo'n probleem.

- Dus?!

- Maar in het paneel iets veranderen, dat mogen we niet, zei Piet.

- Nee, zei de monteur, dat mogen we niet. We mogen hem alleen hangen en aansluiten.

- Of weghalen. Het oude paneel hebben we ook weggehaald.

- Dat klopt, zei Piet. Vorige week nog, toen hebben we hier het oude paneel verwijderd.

- Ja, anders had die nieuwe er niet in gekund.

- Nee, twee van die dingen, daar heb je niks aan.

Lynn staaarde het komisch duo aan.

- Kijk eens, mevrouw, zei Piet, die haar blik verontrustend vond. Het paneel beneden, daar mogen we niet in sleutelen, dat moet de leverancier doen. Wij mogen alleen het paneel hangen en de intercoms

aansluiten. Zo is het contract.

- Ja, zei de monteur. Daar zijn contracten voor. In een apparaat, daar mogen wij niet komen. Soms mag de leverancier dat niet eens, dan stuurt de fabriek iemand.

- Ja, zei Piet, dan komt er iemand van de fabriek. Wij zouden wel willen, maar het mag niet.

- Nee, zei de monteur, het mag niet. Wij zijn alleen maar ingehuurd door de woningbouwvereniging.

Lynn gebaarde met haar hoofd naar de hal, ging zelf voorop en trok de voordeur open. Het tweetal volgde haar aarzelend. Lynn ging opzij staan en zei, terwijl ze een hoffelijk gebaar richting de galerij maakte:

- Heren...

Ze passeerden haar met enige huiver. Eenmaal op de galerij vroeg Piet voorzichtig:

- Geen koffie?

Lynn smees de voordeur in het slot. Ze leunde met een zucht tegen de wand en dacht na.

- Zullen we de bloempotten mee naar beneden nemen? klonk het vanachter de deur.

- Barst! riep ze.

De monteurs zouden contact op moeten nemen met hun opdrachtgever, maar Lynn was er niet gerust op. Ze kon beter zelf de woningbouwvereniging bellen. Dan gebeurde er tenminste wat, al zou het zeker niet snel gaan.

Maar eerst ging ze een kop thee zetten. Daar was ze wel aan toe.

In de keuken zag ze het pakje shag op het muurtje liggen. Ze mikte het meteen in de afvallemmer.

Toen ging de zoemer weer.

Lynn nam de hoorn op, maar hield hem een eind van haar oor af. Door het vreselijke gepiep heen hoorde ze:

- Ik heb mijn shag laten liggen.

- Watte?

- Ik heb mijn shag laten liggen!

- Nee! riep Lynn. Hier woont geen Jack!

- Mijn shag! Die ligt nog in de keuken!

- Ik versta er geen klap van.

- Mijn shag, trut!

- Jack terug? Ik ken geen Jack. En nou opgehoepeld! Kom maar terug als de intercom gerepareerd is!

Ze hing de hoorn op en ging thee zetten. Voor vandaag had ze het wel gehad met die twee.